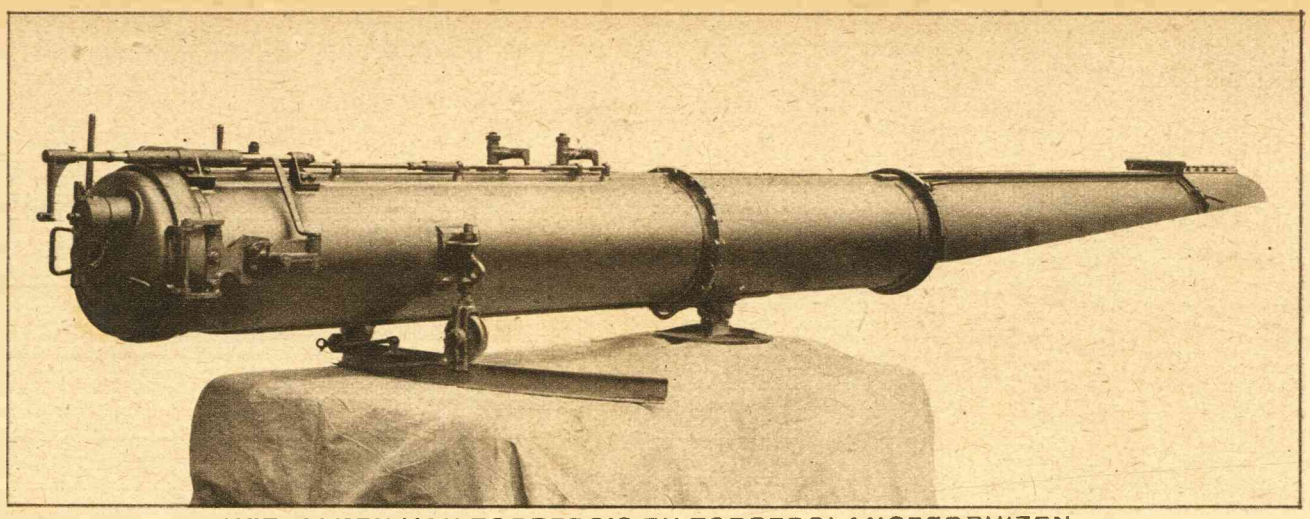

HET MAKEN VAN TORPEDO'S EN TORPEDOLANCEERBUIZEN.

Wij geven op deze pagina een viertal foto's, die in beeld brengen het vervaardigen van torpedo's en torpedolanceerbuizen in de werkplaatsen van „Werkspoor" te Amsterdam. — Hierboven: Een torpedolanceerbuis geheel gereed.

„Niet tè warm?"

„Nee Mevrouw."

„Ik zal toch eens even kijken." — Ik wilde opstaan.

„Zitten blijven, Bep," zei Paul, en er was iets in zijn stem dat me terug deed zakken.

„Ja maar, als zijn kruikje nu eens. . . ," begon ik nog, doch slikte de rest maar in. Niemand nam notitie van mijn beweren. En Pepie galmde uitdagend door. „Maar vanmiddag gaan we uit," zei ik, knippend tegen de zon, die er weer was, harder knippend dan noodig was. „Wat een kracht heeft die zon al hè?" deed ik opgewekt.

„Als de dokter het goedvindt," zei Paul kalm.

„En als hij het niet goed vindt, ga ik toch."

„Doe niet zoo dom."

„Ik wil uit met Pepie," zei ik stampvoetend. „Je ziet hoopen kinderen op straat. Hij verveelt zich natuurlijk. Hij wil wat afleiding hebben." — Pepie was vijf weken —. „En we gaan uit met hem, nietwaar zuster?"

„Als de dokter het goedvindt," zei zuster aarzelend, met een blik op Paul. „U moet niet vergeten Pepie is nog zoo jong. En hij is erg minnetjes."

„Minnetjes." Ik vond zuster allernaarst. „En dokter zegt juist dat hij kerngezond is."

„Ja, dat wel. Maar wat tenger hè?" trok zuster bij.

Ik antwoordde niet. Pepie minnetjes. Wat een malle menschen had je toch. Als een baby maar dikke afhangende papwangen had, dan stonden ze in extase uit te galmen: „O, wat een schat, wat een heerlijk kind," terwijl Pepie met zijn lekker tenger snuitje — hij was niet dik, dat zag ik ook wel — toch zoo oneindig veel liever was. En pienterder!

Ik verkruimelde mijn brood maar zoo'n beetje, schoof de melk, die zuster voor me neerzette, weg.

„Kom Bep," zei Paul.

„Nee, 'k heb geen trek.

„Eerst je melk opdrinken, anders mag je niet uit."

„Mag ik dan wel uit?" zei ik gretig.

„Als dokter het goedvindt. Ik zal wel even telefoneeren." — Paul's kalm, bedaarde stem, en zijn akelig-kalme, afgepaste manieren, maakten me woest. Ik knerpte met een vaartje mijn stoel achteruit, die tegen het buffet aandanste.

„Dokter vindt het natuurlijk niet goed. Dokter is ook net mal," zei ik smalend. „Maar ik ga. Ik ga toch. 't Is nu mooi weer. Wanneer moet Pepie er dan uit?"

„Pepie kan nog tachtig jaar uitgaan," trachtte Paul grappig te zijn.

Ik haalde mijn schouders op, minachtend, ging naar buiten staren.

„Mevrouw mag zich niet zoo opwinden," zei zuster kalmeerend, hoewel een weinig te laat. Ik zag Paul de straat oversteken naar den chocolawinkel om te telefoneeren. Hij wuifde tegen me, ik knikte zoo'n beetje stroef terug. Ik zag hem al met hetzelfde opgewekte gezicht terugkomen, om me te vertellen, dat dokter het beter vond nog een weekje te wachten. En dan stond ik niet voor mezelf in. Truus kwam binnen om af te ruimen. Vervelende Truus, dacht ik. Ik had nog niet vergeten, dat ze, toen ze Pepie voor het eerst zag, uitgeroepen had: „Guns, net een oud mannetje." Als Paul me niet tegengehouden had, zou ik Truus opgezegd hebben. Nu nog sprak ik haast niet tegen haar, liet zuster maar alles bedisselen.

Uit den chocolawinkel zag ik Paul komen. Hij lachte tegen me, knikte triomfeerend. De knik was voor tweeërlei uitlegging vatbaar, maar toch voelde ik iets stroevigs van mijn gezicht glijden. Ik liep Paul in de gang tegemoet.

„En?"

„Je mag uit, Bep."

„O, wat heerlijk. Dokter is een schat." En ik tolde rond op den gummihak van mijn schoen.

„En ik?"

„O, jij ook." Vergeten was alles. Ik streek met mijn gezicht langs Paul's jasmouw. „En nu ga ik gauw naar boven om me te kleeden." Doch toen Paul zich omdraaide, sloop ik naar de achterkamer, waar Pepie na een laatsten langen uithaal, ingeslapen bleek. Ik stopte een heel, heel klein gebald vuistje onder de dekens, en fluisterde veel onzinnige zinnetjes in Pepie's miniatuur-oortje.

Toen ik later gekleed beneden kwam, stond Paul, in een druk gesprek met zuster, bij 't raam. „O Bep," brak hij af, „dat had ik nog vergeten. Je sprak straks van een taart. Bij Lindeman hadden ze mooie taarten. Als jij die nu even bestelt, gaat zuster den wagen in orde maken."

„Maar dat doe ik liever zelf," zei ik.

„Och, zoo'n eersten keer Mevrouwtje is het misschien beter, dat ik het doe," ried zuster geduldig.

„Denkt u dan aan het wit wollen manteltje. En het kleine kruikje. En het spreitje met de bloemen."

„Ja zeker."

„En ook vooral aan zijn zijden mutsje?"

„Ja Mevrouw."

„U weet wel met dat leuke kwastje."

Zuster knikte maar en Paul, de deur voor me openmakend, zei met een vriendschappelijk duwtje: „Als je nu niet gauw gaat, is de zon weg en dan. . . ." Met een sprongetje stond ik op straat, haalde eens even diep adem. O, wat was 't heerlijk buiten, echt Pepie-weer. Hij zou rooie wangetjes krijgen en bruin worden en glanzig en dik — een wolk schoof voor de zon — onwillekeurig rilde ik.

Bij Lindeman zocht ik een taart uit, een mocca-taart met een rose bloemetje er boven op. Als Pepie grooter was, zou hij altijd de bloemetjes krijgen, ik zag hem er al naar grijpen met zijn grage handjes. En sympathieke Mevrouw Lindeman vertelde ik, dat ik voor het eerst met mijn zoon uit zou gaan.

„'t Is nu ook beeldig weer" — ik besloot in 't vervolg altijd alles bij Lindeman te bestellen — „U zult wel echt genieten."

„Als hij wat grooter is, zal ik hem eens laten zien," beloofde ik gul. — Thuis komend stond de wagen al klaar. Om den wagen heen stonden Paul en zuster.

„Sst!" deden ze allebei met den vinger op de lippen.

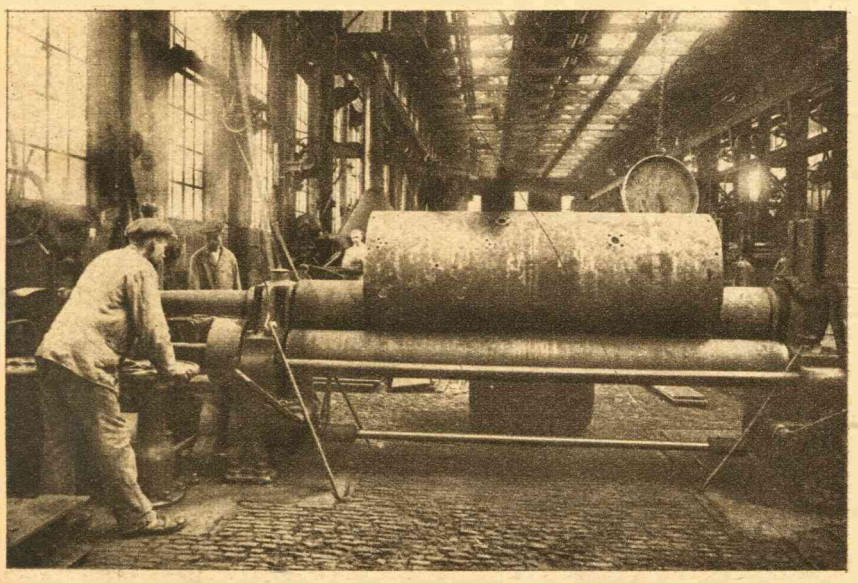
„Slaapt hij?" Op mijn teenen sloop ik dichterbij.

„Ja, niet kijken," waarschuwde Paul. „Dan wordt hij misschien wakker, en dan krijgen we natuurlijk direct krijgsgehuil. Laat hem nu maar stil liggen."

„Mag ik niet heel eventjes?" vroeg ik.

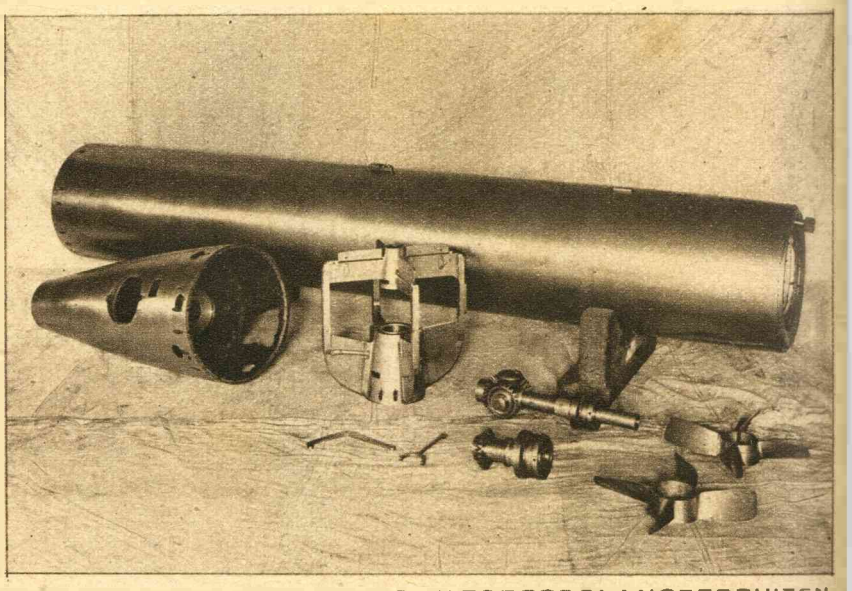
„Bep, wees nou verstandig."

(Zie vervolg op pag. 10)

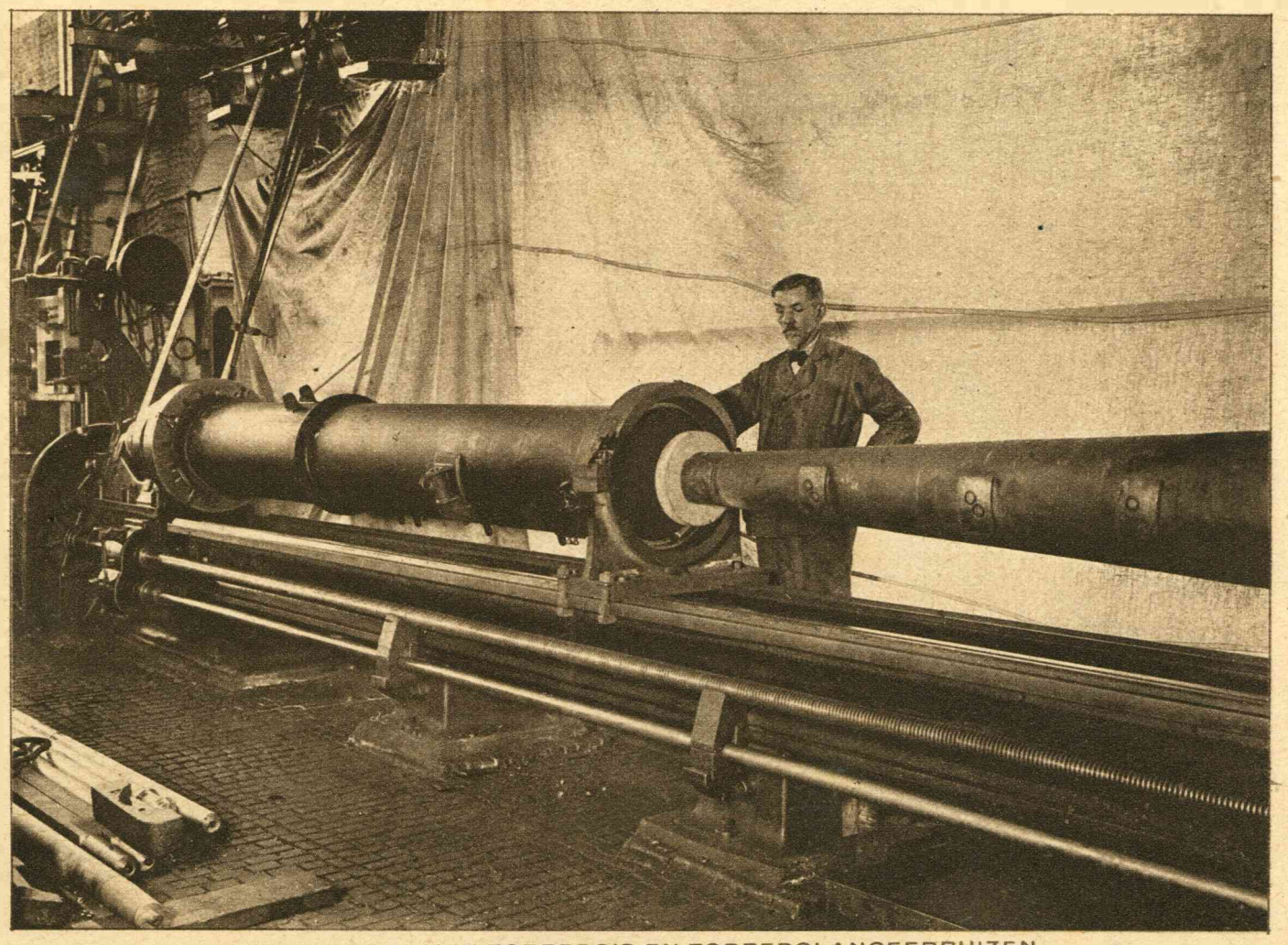
HET MAKEN VAN TORPEDO'S EN TORPEDOLANCEERBUIZEN.

Het walsen der platen voor den romp der lanceerbuis.

HET MAKEN VAN TORPEDO'S EN TORPEDOLANCEERBUIZEN

De onderdeelen van een torpedo, welke door „Werkspoor" gemaakt worden.

HET MAKEN VAN TORPEDO'S EN TORPEDOLANCEERBUIZEN.

Het zuiver op maat slijpen van de boring der buis. (Zie ook de foto op de voorpagina).